

til Reserverintendantklassen, som man havde gjort Regning paa, udeblev omtrent ganske (den havde for Tiden slet ingen Reserverintendanten og kun 15 Intendanten af Forskærningen, hvoraf 12 ere tjenstgørende og aspirere til fast Ansættelse i Korpset og 3 ere hjemsendte), og den Reserve af hjemsendt Personale til Ansættelse i Regnskabsførerstilling, som man ikke kan undvære, maa derfor tilvejebringes ved Udnevne af hjemsendte Korporaler, uden at der har været givet disse Lejlighed til ved at fungere i Regnskabsførerstillinger i Fredstid at erhverve sig den ønskelige Routine. Det er en lidt farlig Maade, synes mig, at besætte Posterne paa, idet de vedkommende ikke komme ind med den tilbørlige Uddannelse. Den samme Klage gaar igen flere Steder, man ser det endog saa i selve Flertallets Betænkning. Der staar anført med Hensyn til de ny foreslaaede Bestemmelser om Avancement fra Underofficersklassen til Intendantklassen, hvor „hveranden“ sættes i Stedet for „det halve Antal“ at der er en Fravigelse fra den foreslaaede Regel, som er begrundet i, at der kun er 4—5 Underofficerer, som ere egnede og formodes at være villige til at modtage Udnevne til Intendanten, hvorfor man ikke har turdet fastholde Bestemmelsen paa det Punkt. Det viser altsaa, at der i forfælselig Retning er Frygt for, at den allerede sparsomme Tilgang vil blive trykket yderligere, og at dette er rigtigt, kan der ingen som helst Tvivl være om, i det Øjeblik man fratager de øvre Poster den højere Lønning, de egentlig burde have som svarende til Posterne i Hærens andre Afdelinger. At de yngre, Underklasserne, ville bevare deres Lønninger nogenlunde, er meget prisværdigt, men, som sagt, Friselsen til at indtræde i Korpset kan ikke være stor eller rettere sagt, den maa blive betydelig mindre end tidligere, og den har allerede været saa ringe, at man i høj Grad har savnet Tilgang til Korpset. Jeg tror altsaa, at de foreslaaede Bestemmelser ere farlige at komme ind paa. Men den højterede Krigsminister er gaaet ind paa dem, og sølgelig maa han altsaa tro, at kunne staffe Folk. Mig forekommer det at være en meget risikabel Ting, og jeg vil støtte det yderligere ved at henvise til en anden Udtalelse i Bemærkningerne til Lovforslaget. Der staar: „Omner, der egne sig til Ansættelse i højere Stillinger i Korpset og i saadanne Stillinger, der forberede til disse og derfor udtræve større aandelig Overlegenhed, have de seneste Aar kun bragt meget saa af, og dette skyldes utvivlsomt for den aller væsentligste Del de flette økonomiske Villaar,

hvorunder den overvejende Del af Korpsets Personale er stillet“. Senere hen er det fremhævet, at de muligvis kunne ærnære sig ved privat Beskæftigelse, thi de maa have større Fortjeneste end den, der foreslaas fra Krigsministeriets Side. Jeg tror ikke, det er noget heldigt System, at man saaledes ved smaa Lønninger tvinger Folk til at søge privat Beskæftigelse for at kunne slaa sig igennem. Dette er et System, vi for en stor Del have herhjemme i mange Poster, ikke mindst i de ministerielle, men der er en Fare ved, at Folk, som skulle beskæftige sig med Tjenestefager, beskæftige sig med private Ting, for at kunne leve, at Interessen svækkes for det, de i Tjenesten skulle have med at gøre. — Det Forslag, som jeg for min Part havde tænkt at stille, men som jeg naturligvis ikke ved om den højterede Krigsminister vil modtage, har jeg flygtig begrundet i Betænkningen. Jeg skal blot ledsage denne Begrundelse med et Par Ord. Jeg ønsker, at man skal besætte Intendanturposterne, altsaa Embedsstillingerne, med Officerer fra Hæren. Det er det System, som delvis er fulgt tidligere, men ganske vist under en ret uheldig Form, idet man i Ny og Næ tog en Officer og satte ham ind i Forplejningskorpset, uden at der var stillet nogen Forbring om, at han skulde være inde i sit Aram, inde i sin Tjeneste, forinden han overtog den. Paa den Maade sker der let Villkaarlighed, Forbisingen og deslige, og dette blandede System synes derfor meget lidet ønskeligt. Jeg havde derfor tænkt at foreslaa det, som staar anført i mine Bemærkninger, hvorefter en Del af Officererne i Hæren, som af en eller anden Grund maatte være mindre tjenstdygtige som aktive Officerer, kunde faa Plads i Intendanturkorpset, vel at mærke saadanne Folk, som ikke i mindste Maade behøvede at være beskadede, invalide, og som man ikke behøvede at se ned paa i mindste Maade, men som kunde være meget dygtige. Vi have jo Eksempler fra Armeen paa, at en Mand er kommen til Stade ved Gymnastik og dog i fuldeste Maal har tilfredsstillet de Forbring, man kunde stille til ham. Der er jo faktisk Officerer i Hæren, som enten kunne have mistet Kommandostemmen eller have faaet en Stude i Knæet eller Foden, eller som ere blevne kortsynede, kort sagt, paa en eller anden Maade ere blevne mindre tjenstdygtige, og saadanne Officerer ville naturligvis under en human Krigsbestyrelse ikke blive afskedigede, før det er højt nødvendigt. Det er altid højt ubehageligt at jage en Mand ud af sin Livsstilling. Men naar der nu fandtes saadanne Stader eller mindre Mangler hos en Officer, var det jo en let Sag at